

ažo won wot Boga wotpadnuł běšcho; pscheto won žašcho:
 „Ja słyschach jaden głoš we sagrože, a bojach še; pscheto
 ja šom nagi, togodla ja še šchowach.“

Ta wědobnosć šama ša še jo nězo dobrego a ja-
 den ščasny dar Božy; pscheto Bog šam jo šwoju kašni,
 do našchych hutschobow napisał a nam tu wědobnosć dał
 kotaraž šobu snani, zož ša teju kašniu pschawě abo nepschawě
 jo. Wona jo nam wot teje Božeje bildy hišcezi hušbyd-
 nula. Tu pschistwočonu mudrosć, šwětosć a pschawdosć
 šmy my šgubili; tu wědobnosć pač šmy hišcezi hobcho-
 wali. Wona jo wěrnemu pschijascheloju rowna; wona
 warnujo naš wěrne psched tym grěchom a škasenim. Wona
 žyni pač teke to šwojo po dočonžowanem grěchu. Ažo
 ten kral Dabid šgjarosćzi ten Israelski lud běšcho dał
 lizyš, ga bijašcho jomu ta hutschoba. Žogo wědobnosć
 jogo něto pschesčjaržy. A wot teje wědobnosćzi žomy něto
 hišcezi wězej groniš.

Ev. Luk. 16, 1—9.

Won žašcho pač tež k šwojim hušnikam: wono běšcho jaden
 bogaty muž, kotaryž mějašcho šastojnika, a ten bu podla nězo
 hobgroňony ažo brojač jogo dobytšow.

A won šawoła jogo a žašcho k němu: kač ja to wot tebe šly-
 šchym? Žyni rachnowane wot twojego šastojana pscheto ty něbu-
 žošch dalej mož šastojach.

Ten šastojnik pač žašcho šam we šebe: zo debu ja žyniš,
 dokulaž moj kněš to šastojane wotemnio pščež wěsmjo? Šopašch
 ja nepschemogu, pšchobyšch ja še šromam.

Ša wěm, zo ja zu žyniš, aby, gaž ja wot togo šastojana
 šom wotšajžony, woni mno do šwojich wjažow gorejwěseli.

A won powoła k šebe jadnogo kuždego dlužnika šwojogo
 kněša a žašcho k tomu přednemu: kač wěle šy ty mojemu kněšu
 dlužny?